

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

TOY C. LETAILEUR

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΙΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ ΝΥΧΤΑ...

θεία της 'Αδριανή, στο έσοχικό τους σπίτι στο Μαλβάλ, ένα σπίτι απομονωμένο κι' έρημικό. 'Εκει όμως συμβαίνουν περίεργα πράγματα, που έχουν τρομοκρατήσει τους ένοικους του, οι οποίοι βρίσκουν κάθε τόσο καρφομένα σὲ διάφορα μέρη του σπιτιού κομμάτια λευκού χαρτίου με μαύρους σταυρούς επάνω! Τι είνε αυτόι οι σταυροί; Ποιός μυστηριώδης κι' άόρατος έχθρός θέλει να τρομοκρατήσει έτσι την οικογένεια Φαθρέϊ; Και τις δέν μπορεί να εξακριβώσει τίποτε. Το πρώτο θράβυ της άφίξεως της Ντενίς, καθώς ή νέα και ή θεία της άπουορούντα για να κοιμηθούν, άκούουε έξαφνα ν' άνηχη μέσα στο σπίτι ένα άπαισιο πένθιμο αδύλασμα και συγχρόνως θλέπουν την πόρτα ενός δωματίου, ποό ο θεός Σουλθαίν, έρασιτέχνης γλύπτης και ζωγράφος χρησιμοποιεί ως άτελιέ, ν' άνοιγοκλείνει με πάταγο. 'Ωστόσο ή πρώτη νύχτα περνάει χωρίς να συμβή τίποτε τό έκτακτο. Μά το δεύτερο θράβυ, καθώς ή Ντενίς κ' ή θεία της έσαναυρίζουν στο σπίτι άντιλαμβάνονται, ότι ο Σουλθαίν Φαθρέϊ έχει έξαφανιστή. Δέν έξρουν τί να ύποθέσουν, όταν έξαφνα ή θεία 'Αδριανή κιντάζοντας ένα παράθυρο, θάγει μια κραυγή φρίκης. 'Η Ντενίς τρέχει και κιντάζει κι' αυτή και θλέπει τον θείο της κρεμασμένο έξω άπ' το παράθυρο. Σέ λίγο, ένδ ή δυο γυναίκες βρίσκονται κλεισμένες στο δίπλανο δωμάτιο, ή ύπνέτρια τρέχει και τούς άναγγέλλει πός το πτώμα έξαφανίστηκε. Συγχρόνως δέ μυστηριώδη χτυπήματα άκούγονται στην πόρτα του σπιτιού...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Τά χτυπήματα έξακολούθησαν άρκετή ώρα... Κι' όσο άνηχούσαν, ή τρείς γυναίκες μαζεύνοντουσαν τρομαγμένες ή μία κοντά στην άλλη... "Έπειτα τά χτυπήματα άράϊσαν και στο τέλος έπαψαν ν' άκούωνται!

Τι καινούργιο μυστήριο ήταν αυτό πάλι;

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΤΑΒΕΡΝΙΕ

Στίς όχτω τό πρωί, ο άνακριτής κ. Φεγιέ βρισκόταν στη βίλλα των «Έφτά Δομών». Τόν συνάδευε ο γραμματέας του και ο άστυνομικός έπιθεωρητής Ταθερνιέ.

Η 'Αδριανή Φαθρέϊ τους δέχτηκε άιέσως. Παρουσιάστηκε στον άνακριτή άλύγιστη στον πόνο της, με τά χαρακτηριστικά σκληρά, καταβάλλοντα μια μεγάλη προσπάθεια θελήσεως για να συγκρατήσει την ταραχή της.

— Πέστε μου, κυρία, τί άκριβώς συνέθη; τή ρώτησε ο άνακριτής. Είμαι ήδη ένήμερος των υστέρων δών άπειλών, των οποίων ο σύζυγός σας και σεις είσατε τό άντικείμενο.Θά έσαναμιλήσομε σχετικώς άργότερα. Ποιά ώρα άνακαλύψατε τό πτώμα;

— Θά ήταν ή ώρα πάνω - κάτω, έξη τό θράβυ. Μόλις είχαμε έσαναυρίσει ή άνεψιά μου κι' έγώ, άπό τό Μαλβάλ.

—Με συγχωρείτε, πού εās κάνω να θυμάστε τά φριχτά αυτά πράγματα... 'Επιδή λοιπόν την ώρα εκείνη είχε νυχτώσει πιά, εās παρακαλώ να μου πείτε άν είδατε καθαρά.

Η θεία 'Αδριανή τένωσε τά μάτια της και, με θλέμματα γεμάτα φρίκη, φάνηκε σαν ν' άνακαλύσει κάποια τρομερή όπτασία.

— Είστε σίγουρη, τή ρώτησε ο άνακριτής, ότι άναγνωρίσατε σ' αυτόν ποú ήταν κρεμα-

σμένος έξω άπό το παράθυρο, τό σύζυγό σας;

Η θεία 'Αυριανή σεν είσασε ούτε σιγμή και άπάντησε:

— Μάλιστα, κυρία... 'Ηταν αυτός... Τόν έλεπτο άκόμα...

— Έκρυψε το προσωπό της μέσα στα δυο μακρὰ κ' ισχιά χέρια της ποú ετρεμαν, σαν να ημελε να διοική αυτή τή φριχτή όπτασία κι' έπροέβασε:

— Ιά μάτια του κιντούσαν τον ούρανό και τό χέρι του κρεμόταν πλάι στο τζάμι...

— Η δεσποινίς ανηψία σας τον είδε κι' αυτή;

— Μάλιστα, κυρία... Δεν φρικα τή ούναμι να την έμποδίσω να κιντάζει... 'Έπεσα κάτω... Τόν άναγνώρισε κ' ή Σουλθαία, ή ύπνέτρια σας...

— Ώα ώα την ύπνέτρια σας και θά τή ρωτήσω... Τή στείλατε άμέσως να φωνάξει τον γειτονά σας, τον κ. Σανέ; Δέν είν' έτσι;

— Μάλιστα, άμέσως.

— 'Επειτα μείνατε άκόμα στην κάμαρη του κ. Φαθρέϊ;

— Όχι, κυρία. Μόλις ή ύπνέτρια έφυγε, κλειστήκα με την άνηψία μου στην κάμαρη μου. Όταν ή Σουλθαία έσαναυρίσει, μαζύ με τον κ. Σανέ, ήρθε στην κάμαρη μου και τρομαγμένη μās φώναζε ότι το πτώμα του συζύγου μου είχε έξαφανιστή... Τό σχολι, άπ' τό όποιο κρεμόταν, ήταν κομμένο...

—'Ασφαλώς θά σκεφήκατε πολύ, σχεικὰ με την έξαφάνισή αυτή. Γιώς την έξηγεíte ;... Ποιό συμφέρον είχαν οι μυστηριώδεις δολοφόνοι να έξαφανίσουν τό πτώμα του κ. Φαθρέϊ;

— Δέν έξρω, κυρία... Κουράστηκα πιά να σκέφτομαι... 'Ωρες-ώρες, μοú φανεται ότι θά τρελλαθώ... Δέν τούς έφτανε ότι τον σκότωσαν ;... 'Αλλά και τον έξαφανίσαν !...

— 'Αποκλείετε τό ένδεχόμενο τής αυτοκτονίας;

— Μάλιστα, κυρία ! άπάντησε άδιστακτα ή θεία 'Αδριανή. 'Ο Σουλθαίν δέν αυτοκτόνησε.

— 'Ο κ. Φαθρέϊ, όπως μοú είπαν, φαινόνταν πολύ καταβεθλημένος, τον τελευταίον καιρό, έξακολούθησε ο άνακριτής. Δέν έβγαυε σχεδόν καθόλου έξω... 'Ασφαλώς αυτό θά συνέθη κάτόπιν των μυστηριωδών άπειλών...

— Μάλιστα, κυρία, ήταν καταβεθλημένος. Μά ούτε για μία στιγμή ή ιδέα τής αυτοκτονίας δέν του πέρασε άπό τό μυαλό. Σας θεσικιώνω, κυρία, πός δολοφονήθηκε... και...

Η θεία 'Αδριανή χαμήλωσε τή φωνή της για να πη:

—... και ασφαλώς ή ίδια τύχη με περιμένει και μένα !...

Κά άνατριχίσε σύγκορη.

— 'Ο άνακριτής την κιντάξε μια στιγμή κι' έπειτα σηκώθηκε και τής είπε:

— Εύαρεστηθήτε, κυρία, να μ' όδνηήσετε στην κάμαρη του κ. Φαθρέϊ.

Η θεία 'Αδριανή, χωρίς να πη λέξι, διευθύνθηκε πρώτη πός τή σκάλα ποú ώδηγούσε στο άπάνω πάτωμα.

— Τό σπίτι σας φωτίζεται άσχημα, παρατήρησε ο άνακριτής καθώς ανέβαινε έπισω της τή σκάλα.

Η ήμέρα ήταν γκριζα. Ψιλή-ψιλή, έξω άρμισε να πέφτη θροχή.

Όταν έφτασαν στη κάμαρη του κρεμασμένου, ο άνακριτής ρώτησε:

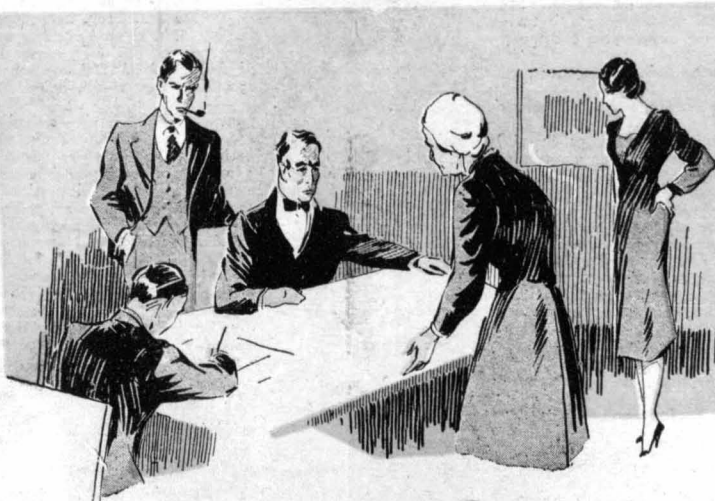
—Μήπως μετακινήθηκε τίποτε σ' αυτήν την κάμαρη;

— Όχι, κυρία, άπολύτως τίποτε.

Ο άστυνομικός έπιθεωρητής Ταθερνιέ άνοιξε τό παράθυρο και κιντάζαν για μια στιγμή την άκρη του σκονιού ποú κρεμόταν άκόμα έξω.

—'Επειτα, ο άνακριτής ρώτησε την κ. Φαθρέϊ.

—'Εσείς λοιπόν είνατε κλειστή με την άνηψία σας στο δωμάτιό σας και ή ύπνέτρια

— Πέστε μου, κυρία, τί άκριβώς συνέθη; ρώτησε ο άνακριτής.

σας άντελήφθη την εξαφάνισι του πτώματος... Γίωση ώρα έλειψε ή ύπνρετρια ;

— Ένα τέταρτο τής ώρας περίπου.

— Ο Ταβερνιέ έπενεθε τότε και παρατήρησε :

— Περισσότερο δηλαδή απ' όσο χρειάζεταν... Ώστόσο δεν έφτανε μόνο να κόψουν το σκοινί... Έπρεπε να εξαφανισουν και το πτώμα...

Και άπευθυνόμενος με τή σειρά του στη θεά Άδριανή, τή ρώτησε :

— Δεν άκούσατε τίποτε κατά τή διάρκεια τής άπουσίας τής ύπνρετριας σας ;

— Όχι, κύριε...

— Κουβεντιάζατε στο διάστημα αυτό με τήν άνειψιά σας, δεν είν' έτσι ;

— Μόλις δαλλάξιμε μερικές λέξεις.

— Κι' άλλως, εξακολουθήσε ο αστυνομικός, το πτώμα μετέφέρθη, τήν ώρα που έλειπε ή ύπνρετρια, σ' αυτό έδώ το δωμάτιο. Έπειτα, για να τό θγάλουν εζω, θα τό κατέβασαν κάτω... Η...

Ο Ταβερνιέ στάθηκε και κύτταξε έξω απ' το παράθυρο.

— Η; τόν ρώτησε ο άνακριτής.

— Η έκοπαν τό σκοινί κι' άφησαν το πτώμα να πέση κάτω στο έδαφος. Το ύψος αυτού του πυραθύρου είνε τέσσερα μέτρα. Έν τοιαύτη περιπτώσει πρέπει να φαίνονται ίχνη στο χώμα. Πάω μία στιγμή να δω...

Και κατέθηκε κάτω.

Ο άνακριτής έν τώ μεταξύ ρωτούσε :

— Το συρτάρι αυτού του γραφείου ήταν άνοιχτό έτσι ;

— Ναι, εξαφανίστηκα μάλιστα θλέποντάς το άνοιχτό, όταν μπήκα έδώ μέσα... Να και τό χαρτί με τό σταυρό... Είνε τό ένατο που λαβαίνουμε...

Ο άνακριτής κ. Φεγιέ πήρε τό χαρτί και τό εξέτασε προσεχτικά. Ο σταυρός ήταν χαραγμένος σ' αυτό μ' άδεισιότητα.

Τήν ίδια στιγμή, ο έπιθεωρητής Ταβερνιέ ξαναγύρισε και είπε :

— Δεν υπάρχουν ίχνη στο έδαφος κι' αυτό με ξαφνιάζει... Τό χώμα δεν είνε καθόλου σκληρό κι' ένα σώμα, πέφτοντας κάτω, θ' άφινε χωρίς άλλο ίχνη. Έξ' άλλου, έν έπιρουν το πτώμα και τό έκυραν σ' αυτήν τήν κάμαρη, ο θόρυθος θ' άκουγόταν από τή διπλήν κάμαρη, όπου θρισκόταν ή κ. Φαφρέτυ με τήν άνειψιά τής.

— Δεν άκούσαμε τίποτε ! Ξεναθεβαίωσε ή θεά Άδριανή. Η ταραχή μου θέβαια ήταν μεγάλη. Μά μπορείτε να ρωτήσετε και τήν άνειψιά μου.

— Θα ήμουν ευτυχής πράγματι, είνε ο άνακριτής, να τής σ' αποβάλω μερικές έρωτήσεις.

Ένώ ή θεά Άδριανή πήγαινε να φέρη τή Ντενίζ, ο έπιθεωρητής Ταβερνιέ είνε με σιγαλή φωνή :

— Η εξαφάνισι του πτώματος με εκπλήττει περισσότερο από τή δολοφονία. Οι δολοφόνοι, γιατί ένας άνθρωπος μόνος δεν θα μπορούσε να τό κάνη αυτό, έδρασαν με ταχύτητα και τόλμη... Συλλογισθήτε ότι ή ύπνρετρια έλειψε μονάχα ένα τέταρτο... Έπρεπε να τραβήξουν τό πτώμα σ' αυτήν τήν κάμαρη, να κόψουν τό σκοινί, να σύρουν τόν κρεμασμένο και να τόν κατέβασουν κάτω. Άλήθεια, πού είνε δεμένο τό σκοινί ;

Ετοιμάστηκε να κυτάξη από τό παράθυρο, μά τήν ίδια στιγμή ή θεά Άδριανή ξαναγύρισε πιασά με τή Ντενίζ.

Ο άνακριτής ρώτησε τή νέα, ή οποία ήταν εξαρετικά χλωμή :

— Άναγνωρίσατε, δεσποινίς, έντελώς, τό θείο σας ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Εισθε άπολύτως θέβαι ητι δεν γελαστήκατε ;

— Όχι, κύριε.

— Μήπως, επάνω στην ταραχή σας, πέσατε θυμα δόφθαλμαπάτης ;

— Όχι, τόν άναγνώρισα καλά, γιατί στην άρχή δεν είδα τίποτε και κόλλησα τό πρόσωπό μου επάνω στο παράθυρο για να κυτάξω έξω... Τό πτώμα του σάλεινε και τό χέρι του άγγιξε τό τζάμι...

Η φωνή τής νέας έτρεμε. Ο Μωρίς Ταβερνιέ τή ρώτησε :

— Κατά τίς στιγμές που έπακολούθησαν, τήν ώρα δηλαδή που θρισκόσατε κλεισμένες με τή θεία σας στη διπλήν κάμαρη δεν άκούσατε τίποτε ;

— Τιποτε ως τή έπιστροφή τής Συλβίας. Έπειτα ή Συλβία ήρθε και μάς είνε ότι τό πτώμα του θείου μου, δεν ήταν πια εκεί.

Και ή νέα κύτταξε τό παράθυρο με φόβο.

Ο άνακριτής, άπευθυνόμενος κατόπιν προς τήν Άδριανή Φαφρέτυ, τή ρώτησε :

— Έπισκεφθήκατε όλα τά δωμάτια, γιατί ασφαλώς αυτού που εξαφανισαν τό πτώμα δεν μπορούσαν παρα να θρισκωνται μέσα στο σπίτι ;

— Μάλιστα, κύριε... Έπισκέφθηκα όλα τά δωμάτια...

— Υπάρχει σοφία στο σπίτι ;

— Μάλιστα, κύριε. Βρισκεται άκριβώς πάνω απ' αυτά τά δύο δωμάτια.

— Κατά πῶσαν πιθανότητα, τό σκοινί θα είνε δεμένο σ' αυτήν τή σοφία. Θα ήθελα να θεσθαωθώ, είνε ο Ταβερνιέ.

Και άνέθηκε επάνω, ακολουθούμενος από όλους τούς άλλους.

Η σοφία ήταν πολύ στενή και χαμηλή. Πραγματικά, σ' ένα από τά δοκάρια τής ήταν δεμένο τό σκοινί. Έβγαίνε από τό φεγγίτη κι' ακολουθούσε τήν κλίσι τής στέγης.

Όταν ξανακατέθηκαν κάτω, ο άνακριτής ρώτησε τή θεία Άδριανή :

— Ο κ. Κορντιέ, ο θεός σας πο' μένει μαζί σας, δεν άντελήφθη τίποτε ;

— Όχι, κύριε.

— Μου φαίνεται πώς μου είνε ότι έχει να σηκωθώ απ' τό κρεβάτι του πολλές ήμέρες τώρα ;

— Μάλιστα, κύριε, δεν σηκώθηκε καθόλου πρό δέκα ήμερών. Θέλετε να τόν δήτε ;

— Όχι, δεν θα τόν άνησυχίσω. Μά θέλω να ρωτήσω τήν ύπνρετρια σας... Άς κατέβουμε κάτω...

Όταν κατέθηκαν στο Ισόγειο, ο κ. Φεγιέ έκανε στη Συλβία τήν ίδια έρώτησι που είχε κάνει και στη Ντενίζ. Και ή φτωχή γυναικία του άπάντησε :

— Μάλιστα, κύριε, αναγνώρισα τόν κ. Φαφρέτυ και μου φαίνεται ότι θα τόν έλάπω έτσι όπως τόν είδα τή στιγμή εκείνη ως τό θάνατό μου...

Όταν ή ύπνρετρια άπευρόθη, ή θεά Άδριανή είνε :

— Τήν περασμένη νύχτα, επί άρκητή ώρα, δυνατά χτυπήματα άκουγότουσαν στην πόρτα μας...

— Δεν κυτεθήκατε να δήτε ;

— Όχι, δεν τόλμησα... Και πριν, είχαμε άκούσει τά ίδια χτυπήματα, μά πιο μακρυνά... πιο υπόκωφα... Θάλεγε κανείς πώς κάποιος χτυπούσε μ' ένα μεγάλο τεσκούρι τά δέντρα έδώ γύρω... Ήταν τόσοσ ο κρότος, ώστε τράνταζε τούς τοίχους του σπιτιού.

Κανέναν δεν είνε τίποτε...

Κατόπιν ο άνακριτής θγήκε στο διάδρομο που διείσχιζε τό Ισόγειο.

— Όλες ή κάμαρες, ρώτησε, άνοιγουν σ' αυτό τό διάδρομο ;...

— Μάλιστα όλες...

— Πού θρισκεται τό άτελιέ του κ. Φαφρέτυ ;

— Στην άκρη αυτού του διαδρόμου...

— Έχετε τήν καλωσύνη να μου τό δείξετε ;

Η θεά Άδριανή προηγήθηκε και ή Ντενίζ άκολούθησε τή συνοδεία.

Θα έθελπε ή νέα τέλος αυτό τό άτελιέ, όπου ή θεία τής τής είχε άπαγορεύσει να μη μόνη. Αδότη ή έπισκεψή τήν πρόμαζε κυριολεκτικώς τώρα.

Η θεά Άδριανή άνοιξε τήν πόρτα του άτελιέ και περαμίρισε για να περάση πρώτος ο άνακριτής Φεγιέ μαζί με τόν αστυνομικό έπιθεωρητή Ταβερνιέ.

Τό άτελιέ ήταν ένα άπέραντο δωμάτιο, φωτισμένο από πολλά παράθυρα κι' από μία μεγάλη τζαμαρία. Διάφορα άγάλματα ύπήρχαν μέσα σ' αυτό.

(Άκολουθεί)

Τό άτελιέ ήταν ένα άπέραντο δωμάτιο, γεμάτο άγάλματα